(1646) " वेल्ल चलने " (I-भ्वादिः-540. अक. सेट्. पर.)

तरङ्गिण्यां पाठोऽयं न दृश्यते । मैत्रेयसम्मतः पाठः इति धातुवृत्तिदर्शनात् ज्ञायते ।

वेल्लकः-ल्लिका, वेल्लकः-ल्लिका, विवेल्लिषकः-षिका, वेवेल्लकः-ल्लिका ;
वेल्लिता-त्री, वेल्लयिता-त्री, विवेल्लिषिता-त्री, वेवेल्लिता-त्री ;
इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिकके लतिवत् (262) बोध्यानि ।
[1]वेल्लः, कर्तरि क्तप्रत्यये प्रवेल्लितम्[A] इति ।

(1647) " वेवीङ् वेतिना तुल्ये "

(II. अदादिः-1077. सक. सेट्. आत्म.) [अ] छान्दसः ।

'—वी(धातु)समानार्थे' इति हेमचन्द्रः । 'कान्तिगतिव्याप्तिक्षेपप्रजनखादनेषु' इति वोपदेवः ।' इति पा. धा. समीक्षा । 'वी गतिप्रजनकान्त्यसनखादनेषु' इत्युक्तेन वेतिना तुल्येऽर्थ इत्यर्थः' इति धा. का. व्याख्याने (2-52) । 'सेटावात्मनेभाषौ इमौ छान्दसौ' इति भाष्यवार्त्तिकयोः स्थितम् (महाभाष्यम् 1-1-6) । नेति कातन्त्रीयाः । पाणिनिस्तु न विशेषमाह' इति क्षी. टिप्पण्यां दृश्यते । '—वेतनातुल्ये कर्मकरवद् व्यवहारे' इति काशकृत्स्नः । अयं पाठोऽपपाठ इति क्षीरस्वामिना दूषितम् ।
वेवायकः-यिका, वेवायकः-यिका, [2]विवेविषकः-षिका ;
वेवयिता-त्री, वेवाय-यिता-त्री, विवेविषिता-त्री ;
इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि आदादिकदीधीङ्धातुवत् (845) बोध्यानि ।
[B]वेव्यानः इति शानचि ।

[अ] 'दरिद्राजागृदीधीङाम् एकाचां च चिरेर्जिरेः ।
अदन्तोर्णोतिवेवीङां स्मर्यते नेत् तथा लडेः ॥' इति वचनात्
अस्य धातोरनेकाच्त्वात् यङ् न भवति ।

1. संज्ञायां घञि रूपमेवम् । वेल्लः=विषम् ।

2. सन्नन्तात् ण्वुलि सन इडागमे द्वित्वादिकेषु कृतेषु उत्तरखण्डे 'यीवर्णयोर्दीधीवेव्योः' (7-4-65) इतीकारलोपे षत्वे च रूपमेवम् ।

A. 'फणीश्वरक्ष्वेलरुधं प्रवेल्लितस्रजं मुहुः पेलववातफेलनात् ॥' धा. का. 1-69.

B. 'देवं स्फुरद्दीधितिमम्बुजाक्ष्यो वेव्यानमालोक्य विमोहमापुः ॥' धा. का. 2-52.